

Какво е Истина? — Четвърто число

Да не се смущава сърцето ви

Jeff Pippenger

2023-09-09

В началото на милеритската история през 1798 година видението за река Улай в книгата на Даниил бе разпечатано, което произведе увеличение на познанието, изпитало и изявило две категории поклонници. Видението за Улай представлява вътрешната вест за Божия народ, както е представен от седемте църкви в Откровение, глави втора и трета. В края на пророческата история, започнала през 1798 година, на лагерното събрание в Ексетър от 12 до 17 август 1844 година, вестта на Среднощния вик бе разпечатана, когато Лъвът от Юдовото племе отдръпна ръката Си от една скрита истина, което произведе увеличение на познанието, изпитало и изявило две категории поклонници.

През 1989 г., когато, както е описано в Даниил 11:40, страните, представляващи бившия Съветски съюз, бяха пометени от папството и Съединените щати, видението при река Хидекел в книгата Даниил бе разпечатано, което произведе увеличение на познанието, изпитващо и проявяващо две категории поклонници. Видението при Хидекел представлява външната вест за враговете на Божия народ, както е представена чрез седемте печата в книгата Откровение. В края на пророческата история, започнала през 1989 г., започвайки през последните няколко седмици на юли 2023 г., Лъвът от Юдовото племе започна процеса на разпечатване на вестта на Среднощния вик, като отдръпна ръката Си от една скрита истина, което произвежда увеличение на познанието, изпитващо и което в крайна сметка ще прояви две категории поклонници сред Божия народ.

В първия стих на четиринадесета глава от Евангелието според Йоан Христос насърчава учениците да не се смущават сърцата им.

Да не се смущава сърцето ви; вярвайте в Бога, вярвайте и в Мене. Йоан 14:1.

В рамките на часове Христос бе арестуван и малко след това бе разпънат на кръст, погребан и възкресен. След като се възнесе при Отца, Той се върна при Своите ученици.

И когато те така говореха, Сам Исус застана сред тях и им каза: Мир вам. А те, ужасени и уплашени, мислеха, че виждат дух. И Той им рече: Защо се смущавате? И защо възникват такива помисли в сърцата ви? Лука 24:36–38.

Първото разочарование в една реформаторска линия настъпва, когато Божият народ забрави по-рано разкрита истина. Учениците бяха забравили това, което Исус им бе казал по-малко от седмица преди техният страх и разочарование да се проявят в кризата на кръста. След първото разочарование настъпва време на забавяне, което в притчата за десетте девици е представено чрез отсъствието на Младоженеца. Исус беше казал пряко на учениците, че отива при Своя Отец, но че ще се върне. Предварителното знание, което Той бе дал на

учениците, не им попречи да бъдат надвити от кризата. В контекста на притчата за десетте девици кризата е мястото, където характерът се проявява, но никога не се развива. Исус беше избрал и ръкоположил учениците и им каза именно тази истина преди кризата.

Не вие Мене избрахте, но Аз вас избрах и ви определих, за да отидете и да принасяте плод, и плодът ви да пребъдва, та каквото и да поискате от Отца в Мое име, да ви го даде. Йоан 15:16.

Но, макар че бяха избрани, това не им попречи да бъдат поразени от кризата.

„Характерът се разкрива чрез криза. Когато настойчивият глас прогласи в полунощ: „Ето, младоженецът идва; излезте да го посрещнете“, спящите девици се събудиха от съня си и се видя кои са се приготвили за събитието. И двете страни бяха заварени неподготвени, но едната беше подготвена за извънредното положение, а другата се оказа без подготовка. Характерът се разкрива от обстоятелствата. Критичните положения изваждат наяве истинския метал на характера. Някое внезапно и неочаквано бедствие, загуба на близък или криза, някаква неочаквана болест или мъка, нещо, което изправя душата лице в лице със смъртта, ще разкрие истинската вътрешна същност на характера. Ще стане ясно дали има или няма истинска вяра в обещанията на Божието слово. Ще стане ясно дали душата се поддържа от благодатта, дали в съда има масло за светилника.“

„Времена на изпитание идват върху всички. Как се държим под изпитанието и проверката от Бога? Угасват ли светилниците ни? или още ги поддържаме да горят? Подготвени ли сме за всяка извънредна нужда чрез връзката си с Онзи, Който е пълен с благодат и истина? Петте мъдри девици не можеха да предадат своя характер на петте неразумни девици. Характерът трябва да бъде изграден от нас като отделни личности.“
Review and Herald, October 17, 1895.

Откровението на Исус Христос, което е посочено в първите стихове на книгата Откровение, е последната предупредителна вест към църквата, а след това и към света. Това откровение бива разпечатано непосредствено преди края на изпитателното време от Лъва от Юдовото племе, Който в пета глава на Откровение е посочен като Единствения, Който е достоен да отвори книгата, която беше запечатана.

И един от старците ми казва: Не плачи; ето, Лъвът от Юдовото племе, Давидовият Корен, победи, за да отвори книгата и да разпечата седемте ѝ печата. Откровение 5:5.

Лъвът от Юдовото племе е също и „коренът Давидов“, и Той е също „синът Давидов“, и Той е също Господ на Давид. Връзката, представена чрез Лъва от Юдовото племе, показва, че когато Лъвът от Юдовото племе запечатва или разпечатва една истина, Той върши това, като прилага правилото за първото споменаване, което определя края на едно нещо чрез началото на едно нещо, както е представено в Исус като „коренът Давидов“. Когато една истина бъде разпечатана във време на края, се задвижва процес на очистване, както е представено в Даниил дванадесета глава.

„Лъвът от Юдовото племе бе Този, Който распечата книгата и даде на Йоан откровението за онова, което трябваше да бъде в тези последни дни. Даниил стоеше в своя дял, за да носи своето свидетелство, което бе запечатано до времето на края, когато вестта на първия ангел трябваше да бъде прогласена на нашия свят. Тези неща са от безкрайна важност в тези последни дни; но докато „мнози ще се очистят, избелят и изпитат“, „нечестивите ще вършат нечестие; и никой от нечестивите няма да разбере“.“
Ръкописни издания, том 18, 14, 15.

Делото на Исус като Лъва от Юдовото племе е от безкрайно значение, но „никой“ от „нечестивите“ няма да разберат нито Неговото дело, нито посланието, което е распечатано.

И той каза: Иди си, Данииле; защото тези думи са затворени и запечатани до времето на края. Мнозина ще се очистят, ще се избелят и ще бъдат изпитани; а нечестивите ще вършат нечестие; и никой от нечестивите няма да разбере; но разумните ще разберат.
Данаил 12:9, 10.

Процесът на изпитване е представен чрез три стъпки: „очистени, избелени и изпитани“. Тези три стъпки представляват трите стъпки на „вечното благовестие“, което в вестта на първия ангел е представено като: бойте се от Бога (очистени), въздайте Нему слава (избелени), защото настана часът на Неговия съд (изпитани). Тези три стъпки са „истината“, както е представена от първата буква, тринадесетата буква и последната буква на еврейската азбука; и когато тези букви бъдат събрани заедно в този ред, се образува еврейската дума „истина“.

Тези три стъпки са „пътят“, защото Божият път, според Асаф в Псалми 77:13, е в светилището, където в двора грешникът се очиства чрез проливането на кръв. След това кръвта се внася в светото място, което представлява освещението — процесът на „избелване“.

И един от старейшините проговори и ми каза: Кои са тези, облечени в бели дрехи, и откъде са дошли? А аз му казах: Господарю мой, ти знаеш. И той ми рече: Това са онези, които идват от голямата скръб и са изпрали дрехите си, и са ги избелили в кръвта на Агнето. Откровение 7:13, 14.

Тогава оправданият и осветен грешник бива приготвен да бъде „изпитан“ в съда, представен чрез Пресветото място. Исус е „пътят“, „истината“ и „животът“. Пътят е началото, истината е средата, а животът е краят. Ако сме очистени чрез първата стъпка, ние сме на пътя, който е пътят на оправданияте.

Но пътят на праведните е като сияйната светлина, която свети все по-ярко и по-ярко до пълния ден. Притчи 4:18.

Втората стъпка е проявяването на правдата, което се извършва чрез Неговата истина, защото Неговото Слово е истина.

Освети ги чрез Твоята истина: Твоето слово е истина. Йоан 17:17.

Оправданите са представени чрез първото стъпало, осветените са представени чрез второто стъпало. Първите две стъпала подготвят онези, които са оправдани и осветени, да влязат в съда и да приемат вечен живот. Исус е пътят, истината и животът.

„Праведността вътре се удостоверява чрез праведност отвън. Онзи, който е праведен вътрешно, не е с кораво сърце и без съчувствие, но ден след ден израства в образа на Христос, преминавайки от сила в сила. Онзи, който се освещава чрез истината, ще бъде себеобуздан и ще следва стъпките на Христос, докато благодатта се изгуби в славата. Праведността, чрез която сме оправдани, е вменена; праведността, чрез която сме осветени, е предадена. Първата е нашето право за небето, втората е нашата пригодност за небето.“ Review and Herald, 4 юни 1895 г.

От Йоан, глава четиринадесета, до глава седемнадесета, многократно се разглеждат въпросите, свързани с реакцията на учениците, когато Христос ги оставя, за да отиде при Своя Отец. Той обещава да се върне и разбираше, (макар учениците да не разбираха), че предстоящата криза скоро ще породи дълбоко разочарование. В тези четири глави е вплетено разпознаването и определянето на Светия Дух като „Утешителя“. Светият Дух е назован четири пъти „Утешител“ в Евангелието от Йоан, и веднъж в Първото послание на Йоан, но там думата е преведена като „ходатай“. Тя не се среща никъде другаде в Новия Завет.

В Стария завет има една еврейска дума, която е преведена като „утешител“ в Еклисиаст 4:1 и в Плачът на Еремия 1:9 и 16. И в трите от тези места се посочва, че потисници са потискали Божия народ и че те нямат утешител, който да ги подкрепи в скръбта и разочарованието, в които се намират.

Определянето на Светия Дух като „Утешителя“ е поставено в пасажа, в който Исус се стреми да подготви учениците за голямото разочарование, което предстои само след няколко часа. В този контекст Той подчертава, че дори и в Неговото отсъствие Светият Дух ще присъства, за да им даде утеха. Като определя Светия Дух в контекста на Утешителя, Исус уточнява характеристиките на делото, което Утешителят ще извърши.

Многократните препратки на Исус към Неговото заминаване и завръщане поставят именно този въпрос на първо място като основна тема на пасажа.

Йоан 14:2–4, 18, 19, 28; 16:5–7, 10, 28; 17:11–13 са стихове, които пряко разглеждат времето на забавяне в притчата за десетте девици. Към предишните стихове се прибавя следният откъс, който чрез повторение подчертава времето на забавяне, защото „Господ не повтаря неща, които не са от голяма важност.“

Още малко, и няма да Ме виждате; и пак, още малко, и ще Ме видите, защото отивам при Отца. Тогава някои от учениците Му казаха помежду си: Какво е това, което ни казва: Още малко, и няма да Ме виждате; и пак, още малко, и ще Ме видите; и: Защо отивам при Отца? И тъй, казаха: Какво е това, което казва: Още малко? Не разбираме какво говори. А Исус, като знаеше, че желаеха да Го попитат, им каза: За това ли се разпитвате помежду си, че рекох: Още малко, и няма да Ме виждате; и пак, още малко, и

ще Ме видите? Истина, истина ви казвам, че вие ще плачете и ще ридаете, а светът ще се радва; вие ще скърбите, но скръбта ви ще се превърне в радост. Жената, когато ражда, има скръб, защото е дошъл часът ѝ; но щом роди детето, не помни вече мъката от радост, че се е родил човек на света. И тъй, вие сега имате скръб; но Аз пак ще ви видя, и сърцето ви ще се зарадва, и радостта ви никой няма да ви отнеме. Йоан 16:16–22.

Най-малко двадесет и един стиха от четиринадесета до седемнадесета глава посочват периода от време, през който учениците трябваше да чакат завръщането на Христос. Този период щеше да започне при смъртта на Христос и да продължи до завръщането Му от Неговия Отец. Времето, през което те трябваше да чакат Неговото завръщане, символизира времето на забавянето в притчата за десетте девици. Както и в Лукавия разказ за учениците по пътя за Емаус, разочарованието от кръста пророчески предобразява началото на времето на забавянето, което следва първото разочарование.

В първия пасаж на първата книга на Библията откриваме разказа за сътворението и разпознаваме трите личности на небесното трио. В първия пасаж на последната книга на Библията откриваме трите личности на небесното трио. В четирите глави, които разглеждаме, откриваме трите личности на небесното трио. Разпознаването на този факт ни позволява да положим четирите глави на Йоан върху пророческата линия на Битие, глава първа, стих първи, до глава втора, стих трети, и върху Откровение, глава първа, стихове първи до единадесети.

В този пасаж Исус казва на Тома, че ако човек е видял Исус, той е видял Отца. Пасажът също така посочва, че Христос е Този, Който е утешавал учениците чрез Своето присъствие, но когато Си отиде, Той щеше да изпрати „друг“ „Утешител“. Светият Дух е Утешителят, но и Христос беше Утешителят.

Ако бяхте познали Мене, щяхте да познаете и Моя Отец; и отсега Го познавате и сте Го видели. Филип Му казва: Господи, покажи ни Отца, и достатъчно ни е. Иисус му казва: Толкова време съм с вас, и още ли не си Ме познал, Филипе? Който е видял Мене, видял е Отца; и как тогава казваш: Покажи ни Отца? Йоан 14:7–9.

Тома представлява онези в адвентизма, които отказват да видят свидетелството за взаимоотношението на небесното трио, въпреки факта, че вероятно отново и отново са чели свидетелствата, които поддържат тази истина.

И Аз ще помоля Отца, и Той ще ви даде друг Утешител, за да пребъдва с вас до века; Духа на истината, Когото светът не може да приеме, защото нито Го вижда, нито Го познава; а вие Го познавате, защото пребъдва с вас и ще бъде във вас. Няма да ви оставя сираци; ще дойда при вас. Още малко, и светът вече не Ме вижда; но вие Ме виждате; понеже Аз живея, и вие ще живеете. Йоан 14:16–19.

Ако сме видели Исус, видели сме Отца. Исус е „Утешителят“, а Светият Дух е „друг Утешител“. Ако сме видели Исус, видели сме Отца и сме видели Утешителя. От петте пъти, в които думата „утешител“ е употребена в Библията, всички са използвани от апостол Йоан. В петото споменаване думата е преведена като „застъпник“.

Дечица мои, това ви пиша, за да не съгрешавате. Но ако някой съгреша, имаме Застъпник пред Отца, Исус Христос, Праведния. 1 Йоан 2:1.

Ако някой съгреша, имаме Утешител — Исус Христос, Праведния. Ходатай е онзи, който се застъпва в полза на грешника. Павел определя делото на Исус като дело на наш Ходатай.

Кой е онзи, който осъжда? Христос е Онзи, Който умря, а още повече — и Който възкръсна, Който е и отдясно на Бога, Който и ходатайства за нас. Римляни 8:34.

Исус е ходатаят на грешника, което включва и това, че Той е Утешителят. В същата глава Павел по-рано беше посочил, че Светият Дух също ходатайства за нас.

Също така и Духът ни помага в нашите немощи; защото не знаем за какво да се молим, както трябва; но самият Дух ходатайства за нас с неизказани въздишки. А Оня, Който изпитва сърцата, знае какво е мисълта на Духа, защото Той ходатайства за светиите според Божията воля. Римляни 8:26, 27.

Исус и Светият Дух и двамата са определени като Утешителя и следователно и двамата са Застъпници, които ходатайстват за нас. Трите личности на небесното трио са представени в разглеждания от нас откъс от Йоан, и когато това бъде съпоставено с първото свидетелство на първата книга на Библията и с първото свидетелство на последната книга на Библията, светлината относно взаимоотношението и делото на трите личности на Божеството се усилва.

„Отец не може да бъде описан чрез земните неща. Отец е цялата пълнота на Божеството телесно и е невидим за смъртния взор. Синът е цялата пълнота на Божеството, проявена. Божието слово Го обявява за „точния образ на Неговото естество“. „Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, та всеки, който вярва в Него, да не погине, но да има вечен живот.“ Тук е показана личността на Отца.

„Утешителят, Когато Христос обеща да изпрати, след като се възнесе на небето, е Духът в цялата пълнота на Божеството, като изявява силата на Божествената благодат на всички, които приемат и вярват в Христос като личен Спасител. Има три живи Личности на небесното трио. В името на тези три сили — Отец, Синът и Светият Дух — онези, които приемат Христос чрез жива вяра, се кръщават, и тези сили ще съдействат на покорните поданици на небето в техните усилия да живеят новия живот в Христос.“

„Какво трябва да направи грешникът? — Да повярва в Христос. Той е собственост на Христос, купен с кръвта на Божия Син. Чрез изпитание и страдание Спасителят изкупи човешките същества от робството на греха. Какво тогава трябва да направим, за да бъдем спасени от греха? — Да повярваме в Господ Исус Христос като в Спасителя, Който прощава греха. Онзи, който изповядва греха си и смирява сърцето си, ще получи прошка. Исус е Спасителят, Който прощава греха, както и Единородният Син на безкрайния Бог. Простеният грешник се примирява с Бога чрез Исус Христос, нашия Освободител от греха. Като остава в пътя на святостта, той е поданик на Божията благодат. На него му се даряват пълно спасение, радост и мир, и истинската мъдрост, която идва от Бога.“

„Вярата в изкупителната кръв на Исус Христос е увереността в опрощението. Христос може да очисти всеки грях. Простото упование в тази сила ден след ден ще даде на човешкия деятел проникателна мъдрост да разпознава онова, което ще запази душата в тези последни дни от робството на греха. Чрез вяра и молитва, посредством познанието за Христос, той трябва да изработва собственото си спасение.“

„Светият Дух ни разпознава и ни води във всяка истина. Бог даде Своя Единороден Син, за да не погине ни един, който вярва в Него, но да има вечен живот. Христос е Спасителят на грешника. Смъртта на Христос е изкупила грешника. Това е нашата единствена надежда. Ако направим пълно себеотдаване и упражняваме добродетелите на Христос, ще получим наградата на вечния живот.

„Който вярва в Сина, има и Отца.“ Който има постоянна вяра в Отца и в Сина, има и Духа. Светият Дух е неговият Утешител и той никога не отстъпва от истината.“ Bible Training School, 1 март 1906 г.

Освен допълнителната светлина относно делото и взаимоотношението на небесното трио, отъждествяването на небесното трио в пасажа предоставя свидетелство, че тези четири глави трябва да бъдат съгласувани с вестта, която сега бива разпечатвана от Лъва от Юдовото племе.

Свидетелството в разказа за учениците по пътя за Емаус представлява три свидетелства, които установяват, че разочарованието и времето на забавяне, последвали кръста, представляват разочарованието и времето на забавяне, които следват първото разочарование. Има и друго свидетелство, което потвърждава, че историята, представена в четирите глави на Йоан, представлява обстоятелствата на първото разочарование.

Последният стих от разказа за сътворението, който е първата истина, спомената в Божието Слово, завършва с три думи, и всяка от тези думи започва с една от трите букви, които образуват думата „истина“, и то в правилния ред. Разказът за сътворението в Битие започва с думите „В началото“ и завършва с трите думи „Бог сътвори и направи“.

Първата буква на тези три думи, когато се съчетаят, образува думата „истина“. Разказът за сътворението започва с „началото“ и завършва с думата, символично представена чрез буквите, които представят Алфа и Омега. Така и в началния пасаж на последната книга на Библията Исус е два пъти назован Алфа и Омега, началото и краят, първият и последният. Тези три букви, които представят Алфа и Омега, дават още едно свидетелство, че пасажът в Йоан трябва да бъде свързан заедно с пророческата линия в началото на Битие и пророческата линия в началото на Откровение. Това свидетелство е разпознато в описанието на делото на Утешителя. Делото на Утешителя е тройното дело, представено от същите тези три еврейски букви. Подписът на Алфа и Омега ни позволява да поставим тези четири глави в контекста на вестта на Откровението на Исус Христос, която се разпечатва точно преди да се затвори благодатното време.

Седемте гръмотевици представляват четири определени ориентира (моменти във времето) и три определени периода от време, които започват с ориентира на слизането на един ангел,

който трябва да освети земята със Своята слава. Този ориентир беше момент във времето. Вторият ориентир (момент във времето) е първото разочарование, което въвежда периода на времето на забавянето. Времето на забавянето води до третия ориентир (момент във времето), при който една истина бива разпечатана, и това поражда едно движение. Движението завършва при четвъртия ориентир (момент във времето), представен като съд. Тези четири ориентира и трите периода от време всеки поотделно представляват по една гръмотевица, общо седем гръмотевици. Те също така представляват комбинация четири-три.

В по-ранни статии ние установихме, че пионерското разбиране за седемте църкви, седемте печата и седемте тръби признава една „комбинация четири-три“. Първите четири църкви, печата и тръби се отличават от последните три църкви, печата и тръби. Седемте гръмове представляват четири ориентира, но в рамките на тези четири ориентира има три периода от време. Божествената комбинация „четири и три“, която в книгата Откровение е установена върху трима свидетели (църквите, печатите и тръбите), и тези свидетели свидетелстват за валидността на комбинацията „четири и три“ на седемте гръмове в книгата Откровение.

Но в историческата линия, представена чрез седемте гръма, е вложена още една скрита и отделна пророческа линия, която притежава три ориентирни момента, различни от символа, представен като седем гръма. Следователно, когато разглеждаме пророческото отношение на седемте гръма към скритата история, която сега се разпечатва, установяваме, че седемте гръма представят четири ориентирни момента (времеви точки), а скритата история представя три ориентирни момента (времеви точки). Подобно на църквите, печатите, тръбите и гръмовете, скритата история представя три ориентирни момента, които са свързани с четирите ориентирни момента на седемте гръма. Скритата история също притежава съчетание от три и четири.

В скритата история, която е вложена в седемте гръма, има три отделни жалона, всеки от които е „момент във времето“, и първият и последният от тези три жалона представляват разочарование. Има отделен „период от време“ между първия и втория жалон и отделен „период от време“ между втория и третия момент във времето. Думата „разочарование“ е произлязла от понятието за пропусната среща и носи в определението си ударението върху момента във времето. Среднощ също е определено време. Скритата история е представена чрез три момента във времето, разделени от два периода от време: времето на забавянето и движението на седмия месец.

Първият ориентир на скритата история посочва едно разочарование, а последният ориентир също посочва разочарование. Следователно от първото разочарование до последното разочарование се простира една скрита пророческа линия, която притежава същите три стъпки, каквито притежават всички реформаторски линии. Тя също така носи белега на Алфа и Омега, защото трите букви, които образуват „истина“, съответстват на трите ориентира, които започват и завършват с разочарование. Тази скрита история в рамките на седемте гръмове е истината, която Лъвът от Юдовото племе понастоящем разпечатва.

Откъсът в Йоан, който разглеждаме, е въведен в предишната глава с Тайната вечеря, като се подчертава, че вестта на тези четири глави трябва да бъде изядена. Тези четири глави завършват с тръгването към Гетсимания. Разказът се развива в движението от яденето до началото на кризата на кръста. В пророчески план обстановката на тези четири глави определя последната вест, която трябва да бъде изядена преди съда. Вестта, която води до приключването на съда, е вестта, която е разпечатана в книгата Откровение, непосредствено преди съдът да приключи.

Учениците и Исус се намират в онази точка от пророческата история, в която им се съобщава за времето на забавянето. В милеритската история Господ отдръпна ръката Си, за да породи разбирането на вестта на Среднощния вик, но разбирането, което породи вестта на Самуил Сноу, също така извести на милеритите, че се намират във времето на забавянето на десетте девици. Учениците току-що бяха яли Последната вечеря и, докато осмисляха вестта, Христос обясни времето на забавянето в четирите глави на Йоан.

Разбирането на Самуел Сноу може да бъде документирано като поредица от статии, които развиха окончателното разбиране, представено като вестта на Среднощния вик. Докато неговата вест се развиваше, той я представяше и на поредица от лагерни събрания. Поредицата от статии, водеща към лагерните събрания, в крайна сметка го доведе до лагерното събрание в Ексетър, което продължи шест дни. В пророческо отношение вестта на Среднощния вик се развива постепенно в течение на определен период от време. Четирите глави в Йоан се развиват в пророческата история, в която вестта се развива.

В четирите глави на Йоан делото на Светия Дух е определено в три стъпки: изобличение за грях, за правда и за съд. Тези три стъпки са също и трите ориентирни белега на скритата история, вложена в седемте гръмотевици.

Но Аз ви казвам истината: за вас е по-добре Аз да си отида; защото, ако не си отида, Утешителят няма да дойде при вас; но ако отида, ще ви Го изпратя. И когато дойде, Той ще изобличи света за грях, за правда и за съд: за грях, защото не вярват в Мене; за правда, защото отивам при Отца Си и няма вече да Ме виждате; за съд, защото князът на този свят е осъден. Имам още много неща да ви казвам, но сега не можете да ги понесете. А когато дойде Той, Духът на истината, ще ви упътва на всяка истина; защото няма да говори от Себе Си; а каквото чуе, това ще говори; и ще ви извести за бъдещите неща. Той ще Ме прослави, защото от Моето ще взема и ще ви извести. Йоан 16:7–14.

В милеритската история Исус не се завърна, за да сложи край на времето на забавянето при Среднощния вик. Той оттегли ръката Си и изля, или изпрати, Светия Дух. Светият Дух, представен като Утешителя, дойде, за да разсее разочарованието. Той дойде, за да даде утеха на онези, които са били избрани, но които бяха смутени от разочарованието вследствие на несбъднало се предсказание.

По-рано посочихме, че апостол Йоан, Езекиил и Еремия са представени като изяждащи малката книжка, която е сладка като мед в устата. Съществува умишлено разграничение между тези трима пророци, което често се пропуска.

Езекил се използва, за да илюстрира онези, които изядоха малката книжка и на които се дава вест, за да я занесат на Божията отстъпила църква. Езекил показва, че книжката, която се изяжда, определя делото, което след това трябва да бъде извършено. Той олицетворява вестта, дадена на някогашния избран Божий народ. Неговата вест е онова, което връзва някогашния избран народ в снопове, предназначени за огъня. В четирите глави на Йоан Исус посочва целта на делото на Езекил.

Помнете думата, която ви казах: слугата не е по-голям от господаря си. Ако Мене гониха, и вас ще гонят; ако Моето слово опазиха, и вашето ще опазят. Но всичко това ще ви сторят заради Моето име, защото не познават Онзи, Който Ме е пратил. Ако не бях дошъл и не бях им говорил, грях не биха имали; а сега нямат извинение за греха си. Който Мене мрази, мрази и Моя Отец. Ако не бях извършил между тях делата, които никой друг не е извършил, грях не биха имали; а сега и видяха, и намразиха и Мене, и Моя Отец. Но това става, за да се изпълни словото, написано в техния закон: „Намразиха Ме без причина.“ А когато дойде Утешителят, Когато Аз ще ви изпратя от Отца, Духът на истината, Който изхожда от Отца, Той ще свидетелства за Мене. Йоан 15:20–26.

Делото на Езекиил, което започна, когато той изяде книгата, представлява представянето на една вест, която ще бъде отхвърлена; но това отхвърляне е доказателството, че те мразят Бога и докрай са напълнили чашата на своето изпитателно време.

И Той ми каза: Сине човешки, изпращам те при израилевите чада, при един непокорен народ, който се разбунтува против Мен; те и бащите им престъпваха против Мен дори до днес. Защото те са безсрамни чада и с кораво сърце. Аз те изпращам при тях; и ти им кажи: Така казва Господ Бог. И те, било че ще послушат, било че ще се въздържат, (защото са дом непокорен,) все пак ще узнаят, че между тях е имало пророк. Езекиил 2:3–5.

Делото на Езекиил беше като свидетелство против народа на предишния завет, както и Христос спрямо заядливите юдеи; и така вестта на Езекиил е последната предупредителна вест, която връзва народа на предишния завет като плевели в сноп, предназначен за огъня на унищожението.

„Тогава видях третия ангел. Моят придружаващ ангел каза: „Страшно е неговото дело. Ужасяваща е неговата мисия. Той е ангелът, който трябва да отдели житото от плевелите и да запечата, или да привърже, житото за небесната житница. Тези неща трябва да погълнат целия ум, цялото внимание.““ Early Writings, 118.

Делото, представено чрез изяждането на малката книжка, започва, когато могъщият ангел слиза с малка книжка в ръката си. В историята на първия ангел това се случи на 11 август 1840 г., а в историята на третия ангел — на 11 септември 2001 г. И двете дати представляват изпълнения на пророчества, свързани съответно или с исляма на второто горко, или с исляма на третото горко. Ето защо Исаия в двадесет и втора глава, когато описва кризата в долината на видението за филиделфийците и лаодикийците, посочва, че лаодикийците, които бяха избраният народ на протестантизма през 1840 г., а също и адвентизмът, който

беше избраният народ през 2001 г., бяха „вързани от стрелците“. Стрелците в библейското пророчество са ислямът, и когато видението за исляма се изпълни през 1840 г. и през 2001 г., някогашният избран народ отхвърли пророчеството за исляма, както беше представено от онези, които са представени от Езекиил. Тогава и там те бяха вързани като плевели. Делото на Езекиил беше да премахне „покривалото“, което покрива „техния грях“, който Исус представя като омраза към Бога.

Пророчество за долината на видението. Какво ти е сега, та всички сте се изкачили по покривите? Ти, която си пълна със смутове, размирен граде, ликуващ граде: твоите убити не са убити с меч, нито са загинали в битка. Всичките ти първенци са избягали заедно, вързани са от стрелците; всички, които се намират в теб, са вързани заедно, макар и да са избягали надалеч. Исайя 22:1–3.

И Бог беше с момчето [Исмаил]; и то порасна, и живя в пустинята, и стана стрелец с лък. Битие 21:20.

Където няма видение, народът се разюздва; а който пази закона, блажен е той. Притчи 29:18.

Еремия представлява онези, които изядоха книгата, когато слезе могъщият ангел, който трябваше да освети земята със своята слава, но които преживяха разочарованието от несбъдналото се предсказание от 1843 година. Еремия пророчески разсъждава дали Бог е излъгал. Тази препратка свързва Еремия с Авакум втора глава.

Ще застана на стражата си и ще се поставя на кулата, и ще бдя, за да видя какво ще ми каже Той и какво да отговоря, когато бъда изобличен. И Господ ми отговори и каза: Запиши видението и го направи ясно върху плочи, за да може да тича, който го чете. Защото видението е още за определеното време, но при края ще проговори и няма да излъже; ако и да се бави, чакай го, защото непременно ще дойде, няма да се забави. Ето, душата на онзи, който се възгордява, не е права в него; а праведният чрез вратата си ще живее. Авакум 2:1–4.

Йоан бе използван, за да символизира онези, които преживяха сладостта и горчивото разочарование, представлявайки цялата история от 11 август 1840 г. до 22 октомври 1844 г.

И отидох при ангела и му казах: Дай ми книжката. А той ми рече: Вземи я и я изяж; тя ще направи утробата ти горчива, но в устата ти ще бъде сладка като мед. И взех книжката от ръката на ангела и я изядох; и в устата ми беше сладка като мед; а щом я изядох, утробата ми стана горчива. Откровение 10:9, 10.

Езекиил представлява делото по представянето на пророческата вест, която затваря времето на предишния избран народ и която бе започната, когато ангелът слезе на 11 август 1840 г. и на 11 септември 2001 г.

Но ти, сине човешки, чуй това, което ти говоря; не бъди непокорен като оня непокорен дом; отвори устата си и изяж това, което ти давам. И когато погледнах, ето, ръка беше простряна към мене; и, ето, в нея имаше книжен свитък. И го разгъна пред мене; и беше

изписан отвътре и отвън; и в него бяха написани плач, ридание и горко. И още ми каза: Сине човешки, изяж това, което намираш; изяж този свитък и иди, говори на Израилевия дом. И така, отворих устата си, и Той ме накара да изям този свитък. И ми каза: Сине човешки, нахрани корема си и напълни вътрешностите си с този свитък, който ти давам. Тогава го изях; и в устата ми беше сладък като мед. Езекиил 2:8–3:3.

Еремия представлява историята от 11 август 1840 г. до непосредствено преди Среднощния вик.

Думите Ти се намериха, и аз ги изях; и словото Ти ми беше радост и веселие на сърцето ми; защото се наричам с Твоето име, Господи Боже Саваоте. Не седях в събранието на присмехулиците, нито се веселях; седях сам поради Твоята ръка, защото Ти ме изпълни с негодувание. Защо е болката ми непрестанна и раната ми неизцелима, която отказва да се изцели? Нима ще бъдеш за мене съвсем като измамлив поток, като води, които пресъхват? Затова така казва Господ: Ако се върнеш, тогава Аз ще те върна отново и ти ще стоиш пред Мен; и ако отделиш скъпоценното от нищожното, ще бъдеш като Моите уста; нека те се върнат към тебе, а ти не се връщай към тях. И ще те направя за този народ укрепена медна стена; и ще воюват против тебе, но няма да ти надделаят; защото Аз съм с тебе, за да те спася и да те избавя, казва Господ. И ще те избавя от ръката на нечестивите и ще те изкупя от ръката на страшните. Еремия 15:16–21.

Еремия представлява нашата настояща история и вест. Настоящата вест е вестта на Среднощния вик, която постепенно се развива в момента, когато Божият народ, представен от Еремия, е бил „изпълнен“ с „негодувание“, мислейки, че тяхната „болка“ ще бъде „постоянна“ и тяхната „рана — неизцерима“, рана, която никога нямаше да бъде изцелена. Те са се отделили от „събранието на присмивателите“. Те вече не „се радват“, както се радваха, когато първоначално бяха изяли книгата и тя беше „радостта на“ тяхното „сърце“.

Но има съвет за онези, които са в това състояние. „Ако се върнеш“ и също „ако отделиш скъпоценното от нищожното“, тогава Бог ще се върне при тях. В еврейския „ще те върна отново“ в този пасаж означава, че Бог ще се върне при тях, ако те се върнат при Него.

И тъй, покорявайте се на Бога. Съпротивете се на дявола, и той ще побегне от вас. Приближете се при Бога, и Той ще се приближи при вас. Очистете ръцете си, грешници; и очистете сърцата си, двоедушни. Скръбете, ридайте и плачете; смехът ви нека се превърне в плач, и радостта ви — в печал. Смирете се пред Господа, и Той ще ви въздигне. Яков 4:7–10.

Ако те се приближат към Бога, Той ще се приближи към тях. Ако вършат тези неща, тогава ще „стоят пред“ Господа и ще бъдат Божии „уста“. По-нататък Той наставлява Еремия (нас), че ще направи Своя народ „укрепена медна стена“ за „нечестивите“, а след това „страшните“ ще поведат война против онези, които са представени чрез Еремия. „Нечестивите“ са представянето в Даниил на неразумните девиси от Матей. „Страшните“ представляват тройния съюз на съвременния Вавилон по време на кризата на неделния закон.

Свидетелствата на тримата пророци всички се отнасят до една и съща история, но разглеждат три различни аспекта на същата тази история. Еремия представя онези, които току-що са преживели първото разочарование, но още не са достигнали до ориентира на Среднощния вик. Това е мястото, където се намираме от 18 юли 2020 г. насам. Въпросът е дали ще се завърнем. Ако го направим, ще „говорим“ за Господа точно във времето, когато Съединените щати „говорят“ като змей.

Историята, която Йерекия представя, е нашата настояща история и тя е историята, представена от трите скрити ориентира в седемте гръма. Това е също и историята, в която откъсът в Йоан е пророчески поставен, защото ударението на четирите глави в Йоан е върху делото на Светия Дух в утешаването на Йерекия, който поставя под въпрос дали е повярвал на лъжа и дали вестта, която бе тъй сладка на вкус, всъщност е била пресъхнали води.

Следователно Йерекия представя историята от 11 септември 2001 г. нататък до 18 юли 2020 г., когато започна времето на забавянето, представено чрез три и половина символични дни след това. Когато казвам „символични“, нямам предвид предсказание за време. Казвам, че 18 юли 2020 г. е моментът, когато двамата свидетели — Библията и Духът на пророчеството — бяха убити и мъртвите им тела бяха оставени на улицата за три и половина дни в единадесета глава на Откровение.

И ще дам власт на двамата Си свидетели, и те ще пророкуват хиляда двеста и шестдесет дни, облечени във вретище. Те са двете маслини и двата светилника, които стоят пред Бога на земята. И ако някой поиска да им стори зло, огън излиза от устата им и поглъща враговете им; и ако някой поиска да им стори зло, така трябва да бъде убит. Те имат власт да затворят небето, така че да не вали дъжд през дните на тяхното пророчество; и имат власт над водите да ги превръщат в кръв и да поразяват земята с всякакви язви, колкото пъти поискат. А когато завършат своето свидетелство, звярът, който възлиза от бездната, ще поведе война против тях, и ще ги победи, и ще ги убие. И трупове им ще лежат на улицата на великия град, който духовно се нарича Содом и Египет, където беше разпнат и нашият Господ. И мнозина от племената и родовете и езиците и народите ще гледат трупове им три дни и половина и няма да допуснат трупове им да бъдат положени в гробове. И живеещите на земята ще се зарадват заради тях, и ще ликуват, и ще си разменят подаръци един на друг, защото тези двама пророци измъчваха живеещите на земята. Откровение 11:3–10.

Свидетелството, представено чрез състоянието на Йерекия, се намира след разочарованието, но преди Среднощния вик. Йерекия трябваше да се завърне, преди да може да бъде гласът на вестта на Среднощния вик. Това е нашето състояние днес. Това е също и историческата обстановка на четирите глави в Йоан, които разглеждаме, и също така историята, представена от скритата история в рамките на седемте гръма.

Ако разгледаме светлината, свързана с „Утешителя“ в четириглавното свидетелство на Йоан, намираме изобилни доказателства да разпознаем, че повествованието е за 18 юли 2020 г., разочарованието и времето на забавяне, вестта на Среднощния вик, която е разпечатана, и идващия съд на неделния закон. Главите се изграждат върху пророческата

структура на скритата история.

Ако трябва да бъдем като Божии уста в скоро настъпващата криза, нашето дело сега е да „отделяме скъпоценното от нищожното“, или, както Яков определя същото дело, трябва да „очистите ръцете си, грешници, и да осветите сърцата си, двоедушни. Натъжете се, ридайте и плачете; нека смехът ви се обърне в плач, и радостта ви — в униние. Смирете се пред Господа, и Той ще ви въздигне“ като знаме в съвсем близкото бъдеще.

И ще издигне знаме за народите, и ще събере изгонените на Израил, и ще събере заедно разпръснатите на Юда от четирите краища на земята. Исая 11:12.

Ще доведем разглеждането на тези четири глави до заключение в следващата статия.